

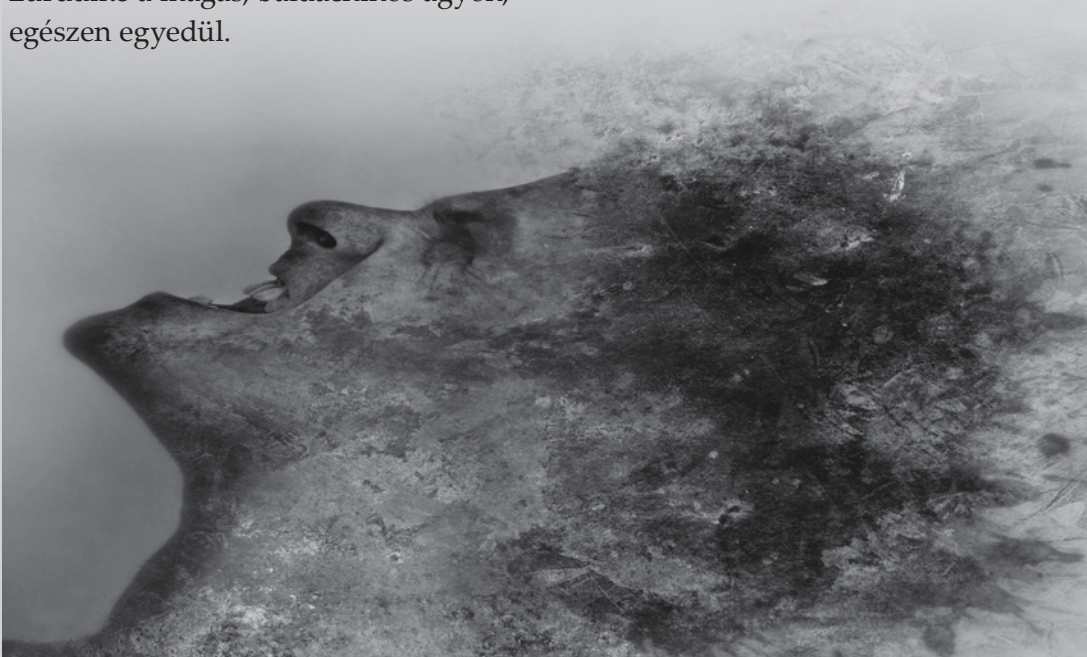

Eurüdiké fázik

Betakargatva, mint egy múmia:
egyre csak fázott, mióta visszajött.
Hiába próbált hozzáférni Orpheusz:
a bőr helyén ruhák, paplanok, takarók,
az ajkak összezárva, összeszorítva a végtagok.
Csak az agyban villantak föl újra
heves ölelések régi képei:
nyüzsgő foszlányok, nyirkos halak,
átúszva lassan a túl nagy lyukú háló szemein.

Szerelem

Mire Orpheusz megjött, Eurüdiké egészen felhevült.
Nem tudta kivenni fejéből a fenék hajlatát,
a diszkrétén alágyúrt takarót,
s a bőrt, mit munkába menet sietve megsimított.
Nem múlt el napokig a lüktető bizsergés.
Hazatérve Orpheusz olyan volt,
mint egy kiszáradt, poros hajóroncs:
Eurüdiké megsikálta, módszeresen,
tetőtől talpig, aztán becsavarta egy törülközőbe.
Aznap külön aludtak: Orpheusz lent a matracon,
Eurüdiké a magas, baldachinos ágyon,
egészen egyedül.

Szeretkezés Orpheusszal

A hálószoza kulcsa elveszett,
el kell torlaszolniuk az ajtót,
nehogy benyissanak a gyerekek.
Először elhúzódnak egymás mellől, álmosan.
Aztán egyikük keze megindul,
keresgél a takaró alatt,
s mindkét test megrezzen, mint a hárfa,
mielőtt mohón egymásnak esnek.
Tépiük egymást, még most is, húsz év után.
Orpheusz nem zenélhet rutinosan,
holott a zsigereiben vannak a dallamok,
pontosan tudja, mikor mit fogjon le a hangszeren:
de úgy sodorja őt a hév, mint a földből kilépő fákat,
mint az engedelmes, meghunyászkodó vadállatot.
Ő bármihez ér, az hangszerré válik nyomban,
s nem tudja nem érinteni saját magát.
Eurüdiké szereti váltogatni a pózokat,
megforgatni a hangszereket.
Közben a gyerekszoza ajtaja nyikordul:
gyorsítani kell a tempót és elfojtani a hangokat.
A vivacissimo, a tutta la forza
hogyan lehet egyszerre sotto voce is?

Polgár Anikó (1975, Vágsellye): költő, műfordító, irodalomtörténész, Dunaszerdahelyen él. A pozsonyi Comenius Egyetem magyar-latin-ógörög szakán végzett. Jelenleg a Comenius Egyetem Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékének docense.